

Между тия 12 апостоли не всички вземаха участие при важнитѣ решения на въпроситѣ, но всички бѣха решителни и готови да умратъ за свободата на България. Иларионъ Драгостиновъ бѣше между тия, мнението на когото се ценѣше въ заседание. Така отъ 11. ноемврий продължихме заседанията до 25. декемврий 1875 г. Въ тия заседания решихме никой да не знае какво правимъ и какво ще правимъ. Раздѣлихме България на революционни окръжи, опредѣлихме кои лица въ кои окръжи ще бждатъ и какво ще правятъ, за да се повдигне обща революция въ цѣла България.

Иларионъ и братъ ми Георги се опредѣлиха за апостоли въ Сливенския революционенъ окръгъ, кждето трѣбваше да се образува чета съ водителъ Стоилъ воевода.

Мислѣхме, че всичко е тайно и никой нищо не знае, но на самия день на Коледа, 25. декемврий, дойдоха при насъ Д. Горовъ и Янко Ангеловъ (учителъ въ българското училище въ Гюргево); когато поискаха да си отидатъ, видѣхме на портата стражаръ съ пушка, който не пушаше никой да излѣзе вънъ отъ двора. Видѣхме, че сме арестувани. Тогава Стамболовъ и Иларионъ, които говорѣха добре френски, прескочиха тарабата на съседния дворъ и изкочиха презъ портата на съседитѣ — която излизаше на друга улица. Отиватъ при прокурора, който бѣше младъ господинъ; той дойде заедно съ тѣхъ, изпжди стражара, а намъ каза да се прѣснемъ за нѣколко дена, докато се разясни работата. После се научихм, че полицейскиятъ приставъ въ Гюргево, по народностъ арменецъ, се споразумѣлъ съ Али ефенди, паспортенъ приставъ въ Русе, да ни арестува и презъ нощта по леда да ни предаде на турското правителство. Ние вече си бѣхме свършили работата и още на другия день Заимовъ, Воловъ Бенковски и Славковъ заминаха по мѣстата си. Азъ заминахъ на